

Sygnatura akt: V GC 1579/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 02 października 2017r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu, V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Górna-Szuława

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Sowa

po rozpoznaniu w dniu 02 października 2017 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa: M. B.

przeciwko: A. S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej A. S. na rzecz powoda M. B. kwotę 369,00 zł (trzysta sześćdziesiąt dziewięć złotych 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienia liczonymi od kwot:

- 61,50 zł o dnia 16 października 2016r. do dnia zapłaty,
- 61,50 zł o dnia 16 grudnia 2016r. do dnia zapłaty,
- 61,50 zł o dnia 16 stycznia 2017r. do dnia zapłaty,
- 61,50 zł o dnia 16 lutego 2017r. do dnia zapłaty,
- 61,50 zł o dnia 16 marca 2017r. do dnia zapłaty,
- 61,50 zł o dnia 16 kwietnia 2017r. do dnia zapłaty,

2. zasądza od pozwanej A. S. na rzecz powoda M. B. kwotę 137,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 107,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Katarzyna Górna-Szuława

Sygn. akt V GC 1579/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 18.05.2017 r. (data wpływu) powód M. B. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o zasądzenie od pozwanej A. S. kwoty 369,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

- 61,50 zł od dnia 16.10.2016 r. do dnia zapłaty,
- 61,50 zł od dnia 16.12.2016 r. do dnia zapłaty,
- 61,50 zł od dnia 16.01.2017 r. do dnia zapłaty,

- 61,50 zł od dnia 16.02.2017 r. do dnia zapłaty,
- 61,50 zł od dnia 16.03.2017 r. do dnia zapłaty,
- 61,50 zł od dnia 16.04.2017 r. do dnia zapłaty.

Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwana zleciła mu wykonanie usługi monitoringu GPS. Za świadczone usługi monitoringu zobowiązana była do zapłaty na rzecz powoda należności zgodnie z wystawionymi fakturami. Pomimo przyjęcia przez pozwaną faktur, zapłata jednak nie nastąpiła. W związku z powyższym powód wezwał pozwaną do zapłaty należnej mu kwoty. Wezwanie pozostało bezskuteczne.

W dniu 01.06.2017r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Kaliszu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym sygn. akt V GNC 2031/17, którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwana złożyła w ustawowym terminie sprzeciw od nakazu zapłaty. Wniosła o oddalenie powództwa w całości i obciążenie powoda kosztami procesu.

W uzasadnieniu podniosła, że w jej ocenie dochodzona przez powoda wierzytelność nie istnieje. Pozwana przyznała, że korzystała z usług powoda przez kilka miesięcy, jednakże w chwili, kiedy przestała korzystać z usług powoda, przestała też regulować kolejne faktury, które zostały wystawione bezpodstawnie.

W piśmie procesowym z dnia 08.08.2017r. powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Wskazał, że pozwana przedstawiła jedynie własną, niezgodną ze stanem faktycznym sprawy wersję współpracy stron i okoliczności jej zakończenia. Wbrew twierdzeniom pozwanej doszło do zlecenia powodowi usług monitoringu, czemu pozwana bezpodstawnie zaprzecza.

Sąd ustalił co następuje :

Strony łączyła umowa monitoringu GPS.

Okoliczność bezsporna.

Z tytułu świadczonej na rzecz pozwanej usługi powód wystawił faktury VAT nr: F/KW(...) w dniu 01.10.2016 r. na kwotę 61,50 zł z terminem płatności przypadającym na dzień 15.10.2016 r., F/KW(...) w dniu 01.12.2016 r. na kwotę 61,50 zł z terminem płatności przypadającym na dzień 15.12.2016 r., F/KW(...) w dniu 01.01.2017r. na kwotę 61,50 zł z terminem płatności przypadającym na dzień 15.01.2017r., F/KW(...) w dniu 01.02.2017 r. na kwotę 61,50 zł z terminem płatności przypadającym na dzień 15.02.2017 r., F/KW(...) w dniu 01.03.2017 r. na kwotę 61,50 zł z terminem płatności przypadającym na dzień 15.03.2017 r. oraz F/KW(...) w dniu 01.04.2017 r. na kwotę 61,50 zł z terminem płatności przypadającym na dzień 15.04.2017 r.

Dowód: faktury k. 8-13.

Termin płatności wystawionych pozwanej faktur upłynął bezskutecznie. Pismem z dnia 27.04.2017 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty zaległych należności w łącznej kwocie 369,00 zł w terminie 2 dni od daty doręczenia wezwania pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Wezwanie zostało nadane na pocztę tego samego dnia. Mimo upływu zakreślonego w nim terminu pozostało bezskuteczne.

Dowód: wykaz niezapłaconych faktur k. 7, wezwanie do zapłaty wraz z dowodem jego nadania k. 15-16.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dokumentów. Ich autentyczność oraz prawdziwość stwierdzonych w nich faktów nie budziła jego wątpliwości, nie zostały również zakwestionowane przez pozwaną (art. 230 kpc).

Na rozprawie w dniu 02 października 2017 r. Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanej o przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu właściwemu według miejsca jej zamieszkania. Zgodnie z treścią art. 34 kpc powództwo o wykonanie umowy można wytoczyć także przed sąd miejsca wykonania umowy. Stosownie zaś do art. 454§1 kc miejscem spełnienia świadczenia, jeżeli miejsce to nie jest wyznaczone, ani nie wynika z właściwości zobowiązania, w przypadku świadczenia pieniężnego jest miejsce zamieszkania lub siedziba wierzyciela w chwili spełnienia świadczenia. Strony zawarły umowę w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Miejsce zamieszkania powoda znajduje się w K.. Właściwym zatem do rozpoznania i rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy był Sąd Rejonowy w Kaliszu V Wydział Gospodarczy.

Sąd zważył co następuje :

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy o świadczenie usług monitoringu GPS.

Powód domagał się od pozwanej zapłaty kwoty 369,00 zł z tytułu umowy o świadczenie usług monitoringu. Pozwana natomiast kwestionowała roszczenie powoda podnosząc brak podstawy do wystawienia przedmiotowych faktur.

W myśl art. 750 kc do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności dla dającego zlecenie (art. 734§1 kc). Jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie (art. 735§1 kc).

Zgodnie z wynikającą z art. 6 kc regułą rozłożenia ciężaru dowodu powód powinien udowodnić okoliczności tworzące prawo. Na stronach spoczywa więc ciężar udowodnienia wskazywanych przez siebie faktów. Ta strona, która twierdzi, że określony fakt miał miejsce obowiązana jest zgłosić dowód lub dowody wykazujące jego istnienie. Strona, która powołuje się na nieistnienie określonego faktu powinna również udowodnić swoje twierdzenie, zgłaszając dowody dla wykazania faktów przeciwnych. Ciężar udowodnienia faktu należy zatem rozumieć z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu (por. wyrok SN z dnia 07 listopada 2007 r., II CSK 239/07, niepubl.).

W myśl art. 232 kpc zd. 1 strony są obowiązane wykazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Podkreślić przy tym należy, iż rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest też zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która wywodzi z tych faktów skutki prawne (art. 6 kc) (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, Legalis z glosą A. Zielińskiego). Zaś zgodnie z treścią art. 233§1 kpc Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Odnosząc się do zarzutów pozwanej w pierwszej kolejności należy wskazać, że faktura VAT ma walor dokumentu prywatnego (art. 245 kpc), może jedynie dowodzić, iż osoba, która ją podpisała, złożyła oświadczenie w niej zawarte, jednakże stanowi powszechnie przyjęty dokument rozliczeniowy. Jej doręczenie umożliwia dłużnikowi podjęcie

czynności mających na celu sprawdzenie, czy świadczenie jest zasadne tak co do zasady, jak i co do wysokości. Umożliwia też podjęcie czynności finansowych zmierzających do spełnienia świadczenia. Faktura, jako dokument rozrachunkowy, nie stanowi dowodu wykonania umowy w sposób uzasadniający żądane wynagrodzenie. Z punktu jednak widzenia zasad doświadczenia życiowego powszechnie znanym jest, iż w kontaktach handlowych pomiędzy przedsiębiorcami, szczególnie w zakresie sprzedaży towarów, na potwierdzenie dokonanej transakcji wystawiane są faktury służące obu stronom do rozliczeń. Często samo wystawienie faktury zastępuje sporządzanie umów na piśmie.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana przyznała, że korzystała z usług powoda przez kilka miesięcy, jednakże od momentu gdy zaprzestała z tych usług korzystać, przestała również płacić faktury. Nie wskazała, w jakim okresie powód obsługiwał monitoring GPS w ramach łączącego strony stosunku zobowiązaniowego, ani kiedy strony zakończyły współpracę. Na podkreślenie zasługuje okoliczność, że pozwana nie podniosła, a tym bardziej nie wykazała, by próbowała wyjaśnić fakt wystawienia spornych faktur albo by odesłała je powodowi, jako wystawione bezzasadnie. Pozwana nie zakwestionowała także doręczenia spornych faktur VAT, ani kwoty miesięcznego abonamentu wskazanej w fakturach.

Dlatego też, na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał, iż powód przedkładając powołane wyżej dokumenty wykazał zasadność swojego roszczenia zgodnie z treścią art. 6 kc.

Pozwana nie wykazała natomiast, aby umowa o świadczenie usług monitoringu nie obowiązywała w chwili wystawienia spornych faktur VAT. Jak już wspomniano, choć w zasadzie faktura jest dokumentem techniczno-rozliczeniowym, to może zawierać także oświadczenie woli strony, która ją wystawiła, a zatem ma istotne znaczenie dla wykładni oświadczeń woli stron (por. wyrok SN z dnia 18 marca 2004 r., III CK 411/02, Lex 585805). Poza tym podkreślić należy, że umowa o świadczenie usług dla swej ważności, nie wymaga formy pisemnej, nie została również zastrzeżona przez ustawodawcę żadna inna forma, która ograniczałaby możliwości dowodzenia jej istnienia w przypadku sporu sądowego. Strona może zatem wszelkimi środkami dowodowymi wykazać łączący ją stosunek prawny. Jednym z takich dowodów są faktury VAT, których obowiązek wystawienia wynika z przepisów prawa podatkowego w przypadku sprzedaży pomiędzy przedsiębiorcami (por. komentarz do art. 535 kc, red. K. Osajda/K. Haładyj, Legalis). Nadto, co istotne, nie ma wśród informacji, które koniecznie muszą być zawarte na fakturze, aby stanowiła ona ważny dowód księgowy, wzmianki, aby podpis był wymagany. Można zatem założyć, że faktury pozbawione odręcznego podpisu są poprawne w rozumieniu prawa oraz nie ma podstaw do kwestionowania ich wiarygodności ze względu na te braki. Podkreślić należy, iż przy okazji doręczenia nakazu zapłaty a także wraz z wezwaniem na termin rozprawy pozwana została pouczone o konieczności powołania dowodów na poparcie podnoszonych przez siebie okoliczności pod rygorem ich utraty. Mimo to nie złożyła żadnych wniosków dowodowych ani nie wzięła udziału w rozprawie.

Wobec powyższego w ocenie Sądu nie zasługują zatem na uwzględnienie twierdzenia pozwanej zawarte w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Dlatego też Sąd uwzględnił powództwo w całości (pkt 1 sentencji wyroku).

Strony wiązała umowa o świadczenie usług, a wystawione faktury VAT wskazywały sposób i termin spełnienia świadczenia. Z uwagi na okoliczność, że pozwana spóźniła się ze spełnieniem świadczenia w określonym terminie, to ziściły się przesłanki do uwzględnienia żądania powoda również w zakresie odsetek za czas opóźnienia. Należy zaznaczyć, że ustawowe odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, którego termin był oznaczony, stają się zaległą należnością uboczną w rozumieniu art. 451§1 zd. 2 kc bez potrzeby uprzedniego wezwania dłużnika do zapłaty tych odsetek, zaś samo żądanie odsetek za okres opóźnienia jest uprawnieniem wierzyciela, a zatem od niego zależy czy i za jaki okres domaga się odsetek w spełnieniu świadczenia pieniężnego (por. wyrok SN z dnia 08 marca 2002 r., III CKN 548/00, OSNC 2003/5/60; wyrok SA w Katowicach z dnia 06 lutego 2015 r., I ACa 743/14, LEX nr 1663045). Nadto, stosownie do treści art. 481§1 kc, powstanie roszczenia o odsetki jest niezależne od szkody powstałej po stronie wierzyciela a dłużnik nie może zwolnić się z odpowiedzialności wskazując, że nie ponosi odpowiedzialności za okoliczności, które spowodowały opóźnienie (vide: W. Borysiak, [w:] KC, red. Osajda, wyd. 13, 2015, opubl. Legalis).

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481§1 kc przyjmując, że pozwana pozostawała i pozostaje w opóźnieniu w spełnieniu swojego świadczenia zasądając je od dnia następnego po dniu wskazanym w treści faktur (pkt 1 sentencji wyroku).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98§1 i 2 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Na koszty te w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 1.507,00 zł obliczona zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. tj. z 2016 r., poz. 623), koszty zastępstwa procesowego powoda w kwocie 90,00 zł obliczone zgodnie z §6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) oraz kwota 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2a ustawy z dnia 09 września 2000 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 86, poz. 960 ze zm.).

Pozwana przegrała proces w całości, musiała więc w całości ponieść jego koszty. Dlatego też Sąd zasądził od niej na rzecz powoda kwotę 137,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 2 sentencji wyroku).

SSR Katarzyna Górna-Szuława